

малко щастіе считаше тя и туй дѣто щѣше да остане три четири часа сама, защото споредъ официалныя редъ на Двора, тя неможаше да стане отъ леглото си порано отъ деветъ или десетъ часа, и слугинитѣ ѝ немахъ позволеніе да влѣзхъ въ стаята ѝ преди този часъ.

Сичкы слѣдователно спѣхъ въ кѣщата на Мавра, освѣтъ нея, която едва бѣ метнѣла една тънка мантиля на раменетѣ си, на които са вълнуваше вече русата ѝ коса, и чу на стѣната шумъ, нѣщо като скърцанье, което я оплаши; и тосъ часъ срѣщо нея, на едно позлатено мѣсто, на което са отразявахъ първитѣ слънчевы лучы, стѣната са помърда, отвори, и влѣзе въ стаята ѝ бърже и безъ свѣннене единъ младъ господинъ. »

Маргарита отъ страхъ неможи нито да извика; като осѣти че ѝ са подкосихъ колѣнитѣ, тя са опрѣ о высокыя и изященъ скринъ задъ завѣситѣ, скрита за една минута.

« Татко! татко! извика живо момъкътъ, стани! азъ съмъ; сега пристигнѣхъ, и трѣба да ти говорѣмъ преди да са чуе че съмъ си дошълъ. »

И като пристѣпи той подигнѣ завѣситѣ на кревета който намѣри празенъ, защото царицата бѣше станѣла.

« Той былъ станѣлъ рано! » рече той и като са обърнѣ видѣ до скрина младата жена съ нощното ѝ облекло, която, като си наведе очитѣ, причерви са.

Горнитѣ думы на момъка бѣхъ я успокоили; но нерѣшителна, тя са двуумѣше и са чудяше да ли трѣбаше да накаже или да прости една случайность, за която никой не бѣ виноватъ, но която я туряше въ едно положеніе толкози извънредно и толкози неприятно! . . . Съ сичко туй, понеже тя и умъ имаше, и духъ, и разсѣдѣкъ, тосъ часъ разумѣ че единственната, истинна и дѣйствителна опасность щѣше да е ако извикаше; че онѣзи които можахъ да я погубѣхъ бѣхъ, не момъкътъ който бѣ въ стаята ѝ, но онѣзи които бѣхъ вънъ отъ стаята.

И тосъ часъ намысли какво трѣбаше да стори.